

**UDKAST
NOTAT TIL
FOLKETINGETS EUROPAUDVALG**

9. august 2013
13/07348-23

Om afgivelse af indlæg i EU-Domstolens sag C-222/13, TDC A/S mod Erhvervsstyrelsen

**ERHVERVS- OG
VÆKSTMINISTERIET**
Slotsholmsgade 10-12
1216 København K

1. Indledning

Teleklagenævnet har ved kendelse af 22. april 2013 besluttet at forelægge præjudicielle spørgsmål for EU-Domstolen om fortolkning af forsyningspligt-direktivet (direktiv 2002/22/EF af 7. marts 2002 om forsyningspligt og brugerrettigheder i forbindelse med elektroniske kommunikationsnet og -tjenester med senere ændringer) og artikel 106, stk. 2 og artikel 107 i EUF-traktaten. Spørgsmålene angår navnlig, om det er i overensstemmelse med det pågældende direktiv, at TDC A/S indtil 1. april 2012, som forsyningspligtudbyder, ikke har haft krav på særskilt dækning fra staten af nettoomkostningerne forbundet med varetagelsen af en supplerende forsyningspligt, der ikke er omfattet af direktivet, men at TDC kun har haft krav på dækning af eventuelle samlede nettoomkostninger forbundet med varetagelsen af alle pålagte forsyningspligt-ydelser.

Tlf. 33 92 33 50
Fax 33 12 37 78
CVR-nr. 10 09 24 85
evm@evm.dk
www.evm.dk

2. Sagens faktiske omstændigheder og juridiske problemstilling

Erhvervsstyrelsen (tidl. IT- og Telestyrelsen) har gennem en årrække, i medfør af den danske telelovgivning og i henhold til forsyningspligt-direktivet, pålagt TDC en række forpligtelser, der har til formål at sikre alle adgang til en række basale teletjenester på lige vilkår og til rimelige priser, f.eks. fastnettelefoni og nummeroplysning. Udover de obligatoriske minimumsydelser, der er omfattet af forsyningspligt-direktivet, er TDC endvidere blevet pålagt at varetage forsyningspligten for den radiobase-rede nød- og sikkerhedstjeneste dækkende Danmark og Grønland (supplerende forsyningspligt).

TDC har for årene 2007-2010 ansøgt Erhvervsstyrelsen om kompensation for de nettoomkostninger, der for TDC har været forbundet med at varetage nød- og sikkerhedstjenesterne. Erhvervsstyrelsen har givet TDC afslag på disse ansøgninger, bl.a. fordi den dagældende telelov ikke hjemlede ret til særskilt underskudsfinansiering for så vidt angår supplerende forsyningspligt-ydelser. I henhold til § 20 i den dagældende telelov havde TDC kun ret til at få dækket de samlede dokumenterede nettoomkostninger ved udbud af samtlige forsyningspligt-ydelser, dvs. dels de ydelser, som TDC var pålagt i medfør af forsyningspligt-direktivet, dels de supplerende nationale forsyningspligt-ydelser. Bestemmelsen indebar med andre ord, at hvis TDC's overskud ved levering af de obligatoriske forsynings-

pligtigheder omfattet af direktivet var større end et eventuelt underskud forbundet med leveringen af den maritime nød- og sikkerhedstjeneste havde TDC ikke ret til kompensation fra staten for underskuddet ved de supplerende ydelser.

TDC har påklaget Erhvervsstyrelsens afgørelser til Teleklagenævnet. Det er TDC's opfattelse, at den dagældende krydsfinansieringsmekanisme mellem tjenester omfattet af forsyningspligt direktivet og tjenester, der falder uden for direktivet, er i strid med direktivet, og at TDC i medfør af direktivet har ret til at modtage særskilt kompensation for de nettoomkostninger, som de supplerende forsyningspligtigheder har påført TDC i årene 2007-2010.

Det bemærkes, at TDC's opfattelse umiddelbart støttes af EU-Kommissionen, der i januar 2011 sendte en formel åbningsskrivelse til Danmark om at den danske implementering af forsyningspligt direktivet, herunder reglerne om finansiering af forsyningspligtigheder, var mangelfuld. Kommissionens åbningsskrivelse blev i oktober 2011 fulgt op med en begrundet udtalelse, hvor Kommissionen på ny anmodede Danmark om at bringe de danske regler i overensstemmelse med forsyningspligt direktivet.

Den tidligere regering ved videnskabsministeren meddelte i maj måned 2011 Kommissionen, at regeringen efter en helhedsvurdering valgte at ændre på modellen for finansiering af de maritime nød- og sikkerhedstjenester med henblik på at imødekomme Kommissionen. Den nuværende regering fremsatte herefter i januar 2012 et lovforslag med henblik på at fjerne krydsfinansieringsmekanismen i teleloven. Folketinget vedtog lovforslaget den 13. marts 2012, jf. lov nr. 250 af 21. marts 2012 om ændring af lov om elektroniske kommunikationsnet- og tjenester. Ændringsloven betyder, at forsyningspligtudbyderen fremover vil have mulighed for at få finansieret underskud for tjenester, som ikke er omfattet af forsyningsdirektivet, af staten. Et eventuelt underskud skal således ikke længere modregnes i et eventuelt overskud på f.eks. fastnettelefoni.

Vedtagelsen af ændringsloven betyder, at de danske regler nu er i overensstemmelse med Kommissionens fortolkning af forsyningspligt direktivet. Det er imidlertid fortsat regeringens opfattelse, at den hidtidige krydsfinansieringsmekanisme ikke er i strid med forsyningspligt direktivet, og Erhvervsstyrelsen har således overfor Teleklagenævnet fastholdt, at TDC ikke har ret til kompensation fra staten for nettoomkostningerne forbundet med leveringen af den maritime nød- og sikkerhedstjeneste, navnlig ikke for så vidt angår de tjenester, der leveres i Grønland og dermed uden for EU.

Teleklagenævnet har efterfølgende afvist TDC's klage vedrørende 2007 med den begrundelse, at et eventuelt krav om kompensation for 2007 er forældet. Teleklagenævnet har endvidere afvist TDC's klage for så vidt

angår 2008 og 2009 med den begrundelse, at TDC's ansøgninger om kompensation til Erhvervsstyrelsen er indgivet efter udløb af ansøgningsfristen i teleloven. TDC har efterfølgende indbragt Teleklagenævnets afgørelser vedrørende 2007 og 2008-2009 for Østre Landsret.

For så vidt angår TDC's klage vedrørende 2010 har Teleklagenævnet på begæring af parterne besluttet at forelægge følgende præjudicielle spørgsmål til EU-Domstolen i medfør af EUF-traktatens artikel 267, stk. 2:

Spørgsmål 1

"Er direktiv 2002/22/EF af 7. marts 2002 om forsyningspligt og brugerrettigheder i forbindelse med elektroniske kommunikationsnet og -tjenester (herefter "Forsyningspligtdirektivet"), herunder artikel 32 til hinder for, at en medlemsstat fastsætter regler om, at en virksomhed ikke har krav på særskilt dækning fra medlemsstaten af nettoomkostningerne ved varetagelse af en supplerende obligatorisk tjeneste, der ikke er omfattet af direktivets kapitel II, i det omfang virksomhedens overskud på andre tjenester, der er omfattet af virksomhedens forsyningspligt efter direktivets kapitel II, overstiger underskuddet forbundet med varetagelsen af den supplerende obligatoriske tjeneste?"

Spørgsmål 2

"Er Forsyningspligtdirektivet til hinder for, at en medlemsstat fastsætter regler om, at virksomheder kun har krav på dækning fra medlemsstaten af nettoomkostningerne ved varetagelse af supplerende obligatoriske tjenester, der ikke er omfattet af direktivets kapitel II, hvis nettoomkostningerne udgør en urimelig byrde for virksomhederne?"

Spørgsmål 3

"Såfremt spørgsmål (ii) besvares benægtende, kan medlemsstaten bestemme, at der ikke foreligger en urimelig byrde ved varetagelse af en supplerende obligatorisk tjeneste, der ikke er omfattet af direktivets kapitel II, hvis virksomheden samlet set har opnået overskud ved varetagelsen af alle de tjenester, hvor virksomheden er pålagt forsyningspligt, herunder ved levering af de tjenester som virksomheden også ville have leveret uden pålægget om forsyningspligt?"

Spørgsmål 4

"Er Forsyningspligtdirektivet til hinder for, at en medlemsstat fastsætter regler om, at en udpeget virksomheds nettoomkostninger ved varetagelsen af forsyningspligt i henhold til direktivets kapitel II beregnes på grundlag af samtlige indtægter og samtlige omkostninger, der er forbundet med levering af den pågældende ydelse, herunder de indtægter og omkostninger virksomheden også ville have haft uden at være pålagt forsyningspligt?"

Spørgsmål 5

”Påvirker det besvarelsen af spørgsmål 1-4, hvis en supplerende obligatorisk tjeneste pålægges udført i Grønland, der i henhold til TEUF's bilag II er et oversøisk land eller territorium, når pålægget meddeles af danske myndigheder til en virksomhed, der er etableret i Danmark, og virksomheden ikke i øvrigt har aktiviteter i Grønland?”

Spørgsmål 6

”Hvilken betydning har artikel 107, stk. 1, og 108, stk. 3, TEUF samt Kommissionens afgørelse af 20. december 2011 om anvendelse af bestemmelserne i artikel 106, stk. 2, TEUF på statsstøtte i form af kompensation for offentlig tjeneste ydet til visse virksomheder, der har fået overdraget at udføre tjenesteydelser af almindelig økonomisk interesse for besvarelsen af spørgsmål 1-5?”

Spørgsmål 7

”Hvilken betydning har princippet om mindst mulig konkurrenceforvridning i bl.a. Forsyningspligtdirektivets artikel 1, stk. 2, artikel 3, stk. 2, og præambelens betragtning 4, 18, 23 og 26 samt i bilag IV, del B, for besvarelsen af spørgsmål 1-5?”

Spørgsmål 8

”Såfremt bestemmelser i Forsyningspligtdirektivet er til hinder for nationale ordninger som nævnt i spørgsmål 1, 2 og 4, har disse bestemmelser eller hindringer da direkte virkning?”

Fristen for regeringens afgivelse af skriftligt indlæg i sagen er den 16. august 2013.

3. Regeringens retlige stillingtagen

Erhvervsstyrelsen gør under klagesagen overordnet gældende, at krydsfinansieringsmekanismen i telelovens dagældende § 20 ikke er i strid med forsyningspligtdirektivet, og at TDC som følge heraf ikke har krav på særskilt kompensation for udgifterne forbundet med varetagelsen af de maritime nød- og sikkerhedstjenester.

Erhvervsstyrelsen gør i den forbindelse navnlig gældende,

- at forsyningspligtdirektivets artikel 32 ikke giver TDC et retskrav på kompensation for supplerende forsyningspligttydelser, og at medlemsstaterne, inden for rammerne af statsstøttereglerne, frit kan vælge, hvordan sådanne tjenester skal finansieres,
- at TDC under alle omstændigheder kun har krav på kompensation i det omfang omkostningerne ved de supplerende tjenester udgør en urimelig byrde, og at kompensationsmekanismen i § 20 i den dagældende telelov netop er et udtryk herfor,

- at forsyningspligtdirektivet ikke finder anvendelse fsva. de supplerende tjenester, som TDC udfører i Grønland,
- at princippet om direktivkonform fortolkning ikke kan føre til en anden udlægning af telelovens § 20, og
- at de relevante bestemmelser i forsyningspligtirektivet ikke har direkte virkning.

Efter regeringens opfattelse bør der afgives indlæg i sagen, hvori der argumenteres i overensstemmelse med Erhvervsstyrelsens synspunkter gengivet ovenfor.